

Herman Raaphorst: 'Een klein deurtje dat weer open kon' Uitgeverij Herb, Voorburg 2012. ISBN 9789081953009 (Longtumor/Kanker/ED/1)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Egodocument van Herman Raaphorst waarin hij beschrijft, hoe bij hem longkanker geconstateerd werd en hij daarvoor behandeld werd in Nederland, en in Freiberg Duitsland.

Toen zijn specialisten hem vertelde dat hij terminaal was en hij een second opinion wilde, begonnen zijn behandelend artsen in een RUMC in Nederland hem tegen te werken. Omdat uit de second opinion kwam dat er nog curatieve behandelingen mogelijk waren, verzocht Herman Raaphorst zijn behandelend artsen die te krijgen. Hoewel hij daarna dacht dat hij in Nederland curatieve behandelingen had gekregen, bleek dit later niet zo te zijn.

De Nederlandse longspecialisten weigerden hem te behandelen, zeker nadat hij uitgeweken was naar Duitsland omdat hij daar wel geopereerd werd. Raaphorst leeft nu nog. Dit in plaats van de volgens de prognose die hij in 2003 te horen kreeg, die ervanuit ging dat hij nog een half tot een jaar zou leven.

De onderlinge solidariteit van de Nederlandse artsen onderling en machtsverhoudingen binnen de zorg, maakte een onafhankelijke objectieve second opinion en ook behandelingen na de ingreep in Duitsland niet mogelijk. Ook in 2009 zijn er nog 'weigerartsen' artsen die hem niet willen behandelen. Herman Raaphorst won – na jaren en eigenzinnig ingrijpen ten aanzien van procedures- een tuchtzaak die hij aanhangig maakte tegen de behandelend artsen in het 'RUMC'. Boek van 244 pagina's, ook beschikbaar in e-book (pdf).

Over de schrijver:

Herman Raaphorst is getrouwd, heeft kinderen en kleinkinderen en woont in Voorburg. Van oorsprong komt hij uit Wassenaar. Herman Raaphorst is gepensioneerd en heeft gewerkt bij een Europees Octrooibureau.

Korte Beschrijving:

Herman Raaphorst gaat uitgebreid in op de gang die hij door de gezondheidszorg heeft gemaakt nadat bij hem longkanker was geconstateerd. Hij licht daarbij toe hoe zijn beeld van de medische wereld gevormd werd door eerdere jeugd ervaringen, waarin artsen er stónden voor hun patiënten. Dat beeld veranderde toen hij in behandeling kwam van twee specialisten van het 'RUMC'.

Hij beschrijft hoe ze hem bejegenden en hij gebruikt werd voor hun trials. Hij zag dat een van hen knoeide met door hem ingevulde gegevens, loog over bekeken CT-scans, en hoe het effect van de chemokuren waren op de groei van zijn tumoren. Zo licht hij een hiërarchie in de medische wereld toe die voor veel patiënten verborgen blijft. Hij beschrijft hoe niet hij, de patiënt degene is waar het om draaide, maar belangen van artsen, onderzoeksgegevens van de onderzoeken waar hij aan meedeed. Hij vertelt over arrogantie, lange tenen, machtsmisbruik en een onderlinge

solidariteit, waarvan Prof. Dr. B Smalhout in een reactie opgenomen in het boek zegt dat hij deze herkent. En daarbij komt dat hij, als hij dan door deze artsen opgegeven wordt en een second opinion aanvraagt, om een duidelijker beeld te krijgen van wat er aan behandelingen nog mogelijk is, ze boos worden op hem en hem gaan negeren.

De reactie van zijn boze behandelende specialist was buitenproportioneel, hij weigerde alle verdere hulp, en Raaphorst wijkt uit naar Duitsland.

Raaphorst beschrijft ook het verschil dat hij heeft ervaren in zorg en opvang tussen de verschillende ziekenhuizen en de diverse artsen.

Hij onderging in Freiberg een zware operatie die hem genas, maar kreeg wel enige complicaties waarvoor Nederlandse artsen hem niet wilden behandelen. Weer moet het via Duitsland via een moeizame niet patiëntvriendelijke manier.

Raaphorst stuurt een klacht naar het RUMC en onderneemt juridische stappen. De uitspraak van de tuchtraad was na heel wat gedoe in zijn voordeel.

Wat viel op: Hoezeer machtsverhoudingen, vriendjespolitiek en onderlinge solidariteit van artsen, die verhalen van collegae overnemen, Herman Raaphorst parten hebben gespeeld. Hoeveel moeite Herman Raaphorst moet doen om überhaupt nog zorg te krijgen, zeker nadat hij in Duitsland behandeld is. Dit terwijl Freiburg zo'n 699 km rijden is vanaf Voorburg en Herman voor longartsen bekende complicaties kreeg na deze operatie waardoor reizen erg zwaar voor hem was.

Citaten: Pag.28: 'Later heb ik veel respect gekregen voor de artsen van 'artsen zonder grenzen.' Nobelegasten en meiden die helpen waar anderen niet willen zijn.'

Pag.31: 'Er zijn in heel het land maar een beperkt aantal longartsen. (...) Als je elkaar zo goed kent, durf je dan de behandeling van een collega af te kraken?'

Pag.73: 'Een onsympathieke man, die Duitse professor Aber. Ik zeg dat niet graag over iemand die ik nauwelijks ken, maar de man is één brok ongezone arrogantie.'

Pag.93: 'Ik ga dood want de chirurg heeft geen zin in peuteren. Zo zei hij het letterlijk. Wat doet die pannenkoek anders dan, chirurgie is toch bloederig peuterwerk?'

Pag.129: 'We praten over de fantastische ontvangst bij de Tumorkliniek vorige week. De deken van zorg die om me heen viel. Wat een verschil met dat kille gedoe bij het RUMC'

Pag.182: 'Bij die ingreep in Duitsland kan het duo ver volgens nog wel vraagtekens zetten. Dat is pas echt een ongehoorde ingreep geweest ok al is het resultaat mooi. Het zal allemaal wel. Ik zit hier springlevend te zijn. Ik ben niet doodgegaan in 2003en als ik tien keer moest kiezen, deed ik het tien keer weer zo.'

Recensie/Extra:

Pagina 9, 13-09-2012: '(...) Het leest dan ook heel plezierig en het verhaal dat U te vertellen heeft komt mij zeer bekend voor. Heel veel van mijn collega's gaan compleet

op tilt als de patiënt vraagt om een second opinion. Dat wordt beschouwd als een gebrek aan vertrouwen in de kundigheid van de betrokken arts. Maar in feite moet iedere patiënt het recht hebben om voor zijn eigen bestaan, zijn eigen leven, te kunnen vechten en ik vind dat behandelend artsen daar dan ook aan moeten meewerken. (...) Ik hoop dat het medisch gezien met U goed zal blijven gaan en dat U de gelegenheid krijgt om Uw negatieve ervaringen met artsen en ziekenhuizen te kunnen verwerken en zo mogelijk te vergeten. (...)’ Prof. Dr. B. Smalhout

<http://www.nrclux.nl/een-klein-deurtje-dat-weer-open-kon-herman-raaphorst/nl/product/1057497/>

Vraag om second opinion ‘not done’ Leidschendam- Voorbrug, 11 okt 2012 Door Inge Koot

VOORBURG – ‘(...) ‘Dan moet de chirurg zo zitten peuteren’, was het zinnetje wat mij wakker maakte”, vertelt Raaphorst in zijn woning in Voorburg. Dat hij hier nog zit heeft hij voor het grootste deel te danken aan zijn eigen waakzaamheid en doorzettingsvermogen. (...) Een opeen schakeling van foute diagnoses, deelname aan zinloze trials en gekwetste ego’s van Nederlandse longartsen zijn Raaphorst bijna fataal geworden. Maar hij heeft gevochten als een leeuw om een behandeling te krijgen waardoor hij nu nog, hetzij met de nodige beperkingen, geniet van het leven, zijn vrouw, kinderen en twee prachtige kleinkinderen. de arts te horen dat dit niet kon omdat ‘de chirurg dan zo zou moeten peuteren’. (...) Tijdens de onderzoeken en behandelingen waren er al zoveel vreemde dingen gebeurd dat dit de bekende druppel was. Hij was het vertrouwen in deze arts kwijt en vroeg om een second opinion. “En dat is dus ‘not done’ in Nederland.” Dat blijkt ook wel uit de reactie van de bekende professor Dr. B. Smalhout, arts, adviseur medische zaken, die het boek van Raaphorst heeft gelezen. “Heel veel van mijn collegae gaan compleet op tilt als de patiënt vraagt om een ‘second opinion’”, schrijft Smalhout. “Dat wordt beschouwd als een gebrek aan vertrouwen in de kundigheid van de betrokken arts.” (...) Om bepaalde kosten vergoed te krijgen is Raaphorst een tuchtzaak gestart. Hierdoor kreeg hij inzicht in zijn volledige dossier. Dit heeft veel aan het licht gebracht. De tuchtzaak heeft Raaphorst gewonnen. Na deze tuchtzaak en een serie klachten over de verschillende longartsen ontving Raaphorst een brief van een ziekenhuis in de directe omgeving waarin hem werd toegezegd dat hij te allen tijde welkom is en op welke afdeling dan ook. Raaphorst blijft het gek vinden, dat de arts hem zomaar hulp heeft kunnen geweigeren.’